

L'IGUALADÍ

Els vençuts el 14 d'abril de 1931 i els del 10 d'agost de 1932, tornen a passejar-se lliurement pel subsol espanyol, com si aquí res no hagués passat.

Coses d'Espanya!!!

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 60

IGUALADA, 12 DE MAIG DE 1934

Temes d'Assistència Social

El deure de l'hora

El problema de l'atur forçós, que té causes profundes i nacionals —i, àdhuc, moltes d'ordre internacional— necessita, és clar, un endegament general que sols li poden procurar els més alts organismes de l'Estat. Però això no vol dir que, mentre breguem per imprimir a aquells organismes una ideologia més humanista i racional, ens hagim de creuar de braços i no puguem fer res per compte propi per a aturar l'onada de misèria que ha congriat l'atur forçós a casa nostra.

Així ho deu haver entès el nostre Ajuntament en constituir la Comissió d'Assistència Social. Després del comentari que ja hi fèrem no fa gaires setmanes, sabem alguns dels projectes de l'esmentada Comissió: Funcionament de l'Oficina de Col·locació Obrera; elaboració d'un pla d'obres municipals per a procurar treball als obrers sense feina; funcionament d'una cuina popular.

Per qüestions d'organització, la Comissió d'Assistència Social no ha començat a reunir-se fins fa pocs dies. Però ara, definitivament constituïda i integrada per homes de diversos estaments i representació, ha imprès gran impuls a les seves activitats. Actualment es troba estudiant la qüestió primordial, l'aspecte bàsic de tota actuació ulterior: la formació del pressupost d'ingressos.

Si hom troba els ciutadans amb l'esperit de solidaritat prou afinat i despert, la tasca de la Comissió esdevindrà planera i encoratjadora. Allà on cap esperar que el sentiment de solidaritat es manifesti més concret i espontani, és en els medis obrers.

I això és precís que sigui així i seria un lamentable contrasentit si no s'esdevingués d'aquesta faisó.

A subvenir les necessitats creades per l'atur forçós, hi està obligat tothom, però en primer pla s'hi han de posar els obrers; els obrers que treballen com és natural. Una crida als altres estaments seria absurda si no anava precedida del més alt exemple de generositat i companyerisme de la classe treballadora.

L'obrer igualadí ha respost sempre dignament als actes i fets d'aquesta mena, i tenim la plena seguretat que ara no es retractarà. La seva contribució justa, proporcionada, indispensable, a l'obra d'atenuar els efectes de l'atur forçós a la nostra ciutat, no serà regatejada i menys encara negligida.

L'obra de la Comissió d'Assistència Social, ha de néixer amb l'escalf popular, amb l'entusiasme de tota la ciutat, sense defalliments prematurs ni recels. No ha d'ésser l'obra d'un partit ni d'una majoria. Ha d'ésser l'obra de tots, l'obra d'un poble que sent pregonament el sentiment de solidaritat humana i té plena consciència de l'hora present.

Hem d'apagar tots plegats la llançeta de l'amor propi; hem de renunciar a la glòria de grup; hem de tancar els ulls a totes les miserietes que ens separen, per a sentir-nos agermanats, fraternalment agermanats davant la tristor d'una llar sense pa, d'uns infants malaltissos, d'una mare agobiada per les necessitats inatendibles, d'un pare acovardit per l'esforç inútil de cercar treball...

Igualada, tot Igualada s'ha d'encarar resoltament, ardidament, amb la crua realitat d'aquest moment de crisi enorme.

Obrer, patró, comerciant, propietari: compleix amb el primer dels teus deures!

Carta de Barcelona

«Al pagès endarrerit...»

...cap anyada li és bona» Aquesta dita catalana tan assenyada, amb una mica de bona voluntat, podria aplicar-se a aquell home, o casa, o institució que, estant mal emplaçada, tot li surt malament per més esforços que faci.

Bé deu tenir alguna relació amb aquesta manera d'interpretar la dita, quan aquesta se m'ha acudit pensant en les recents aventures de la flamant i antiga Lliga catalana (?).

Els temps han canviat i encara més que els temps, els homes. S'entén, tots els homes menys els lligaires. No costa gaire de veure que el partit de la Lliga que es diu catalanista, reposa damunt d'una roca esquerdada a punt de caure a les profunditats. I aquesta posició engoixosa i veritablement inquietant pels lligaires es tradueix en una sèrie de maquinacions desesperades que fatalment van encaminades al fracàs. Van de mal borraix, heus-ho ací, i no n'encerten ni n'encertaran una.

Si volen mostrar-se guerrers i valents, es troben amb una escopeta de fira penjada al coll. Si es volen retirar d'algun lloc, marxen del Parlament Català en comptes del de Madrid, on saben que la representació que ostenten no és allò que se'n diu ben exacte ni ben conquerida.

Deien que era una insensatesa l'ordre públic a Catalunya a mans de les esquerres i resulta que gràcies als actuals mandataris poden circular tranquil·lament com mai pels carrers.

Confiauen que als municipis les esquerres fallarien i ells mateixos es veuen obligats a declarar que es fa feina de la bona. Pensaven que ningú era tan capaç per a l'administració pública com ells i que rendirien l'adversari a còpia de xerrameca i se'ls ha contestat discutint millor que ells. Contaven que ningú no resistiria una sessió municipal fins a les deu del matí i la dissort els ha abatut.

Volien aliar-se amb gent del seu ram de dreta i es troben amb anticatalanistes.

Deserten a l'hora de discutir la Llei de Contractes de Conreus que és quasi bé l'única que més convenia discutir als seus electors.

I la gran barrabassada és la darrera. Per quedar bé amb els seus electors han de quedar malament amb Catalunya. S'han vist obligats a denunciar al Tribunal de garanties la incompetència de l'esmentada Llei. I una de dues: el Tribunal fallarà a favor o en contra d'ells. De qualsevol manera estan perduts. Si el fall no els és favorable, hauran fet el ridícul, i si els és favorable,

tenim nosaltres prou... seny per a defensar les lleis del nostre Parlament.

Però tant en un cas com en l'altre estan d'antuvi fracassats, perquè hauran traït (no hi ha cap més paraula) la nostra Autonomia que, si no res menys, vol dir que entre nosaltres ens ho hem de fer.

Sembla, o almenys en té fama, que la Lliga ha disposat tothora de saviassos. Doncs bé: Que surti el savi que desemboliqui aquesta troca!

JOAN CAMPS

Déu és un mite

En els seus primers orígens, en aquells temps tan llunyans que es perden en la història, la humanitat sorpresa i atemoritzada pels fenòmens de la natura i no poguent concebre (per la seva ignorància) que podessin existir lleis immutables que originaven i regien els fenòmens que li causaven paüra, va crear la idea d'un ésser totpoderós. Aleshores l'home creà a Déu, forjant així, la primera argolla de la cadena que el sotmetria a la més objecta esclavitut.

La idea de Déu nasqué i obeí a la por, fins que altres més endavant la van convertir en un instrument de falsedat i d'hipocresia; la prova ens la dona la història, i els procediments emprats pels representants de Déu.

Sabut és per tota persona mitjanament culta, que no hi ha res en el món que tingui per origen el no-res.

Totes les coses tenen un principi, i d'allí parteix contínuament l'evolució que de mica en mica i en alguns casos ràpidament, va recorrent un sens fi de cursos evolutius fins que en constant transformació desapareixen en el mateix Univers.

L'evolució per si sola es basta per a desfer el fantasma de Déu; el coneixement cert de les coses té més lògica i fonament que totes les religions, i per tant les anul·la.

En la natura res mor, tot es transforma. De la mateixa manera que al menjar un aliment, aquell es converteix en vitalitat, energia i altres manifestacions fisiològiques, de la mateixa forma succeeix amb totes les activitats; puix la mateixa llei influeix a totes les coses de l'Univers. Per tant, existent una llei indiscutible que és causa i efecte, és inevitable que el sentit comú i l'experiència racional enruni tots els castells fets en l'aire que els representants de Déu que amb els seus sofismes han creat.

Es possible pretenir que Déu fantasma és l'origen del nostre cos? Per què doncs, al néixer som trossos de carn amb dos ulls en comptes d'ésser criatu-